

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 czerwca 2024 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R. G.**

skazanego z art. 234 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 13 grudnia 2023 r., sygn. akt IV Ka 1673/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia
w Krakowie z dnia 28 czerwca 2023 r, sygn. akt II K 276/22/S,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**

**3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D.,
Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 720 zł, w tym, 23 % VAT,
tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z
urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

[PGW]

[ms]

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 28 czerwca 2023 r. (sygn. akt II K 276/22/S) R. G. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 234 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn, na mocy art. 233 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2023 r. (sygn. akt IV Ka 1673/23).

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu:

„I. Rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niepełne rozważenie I zarzutu apelacji obrońcy i arbitralne zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej przez Sąd Odwoławczy naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, tj. wyjaśnień oskarżonego R. G., oraz odmowę przyznania waloru wiarygodności tym wyjaśnieniom w całości, w zakresie, w jakim oskarżony wskazał, że m.in. nie chciał obciążać pokrzywdzonych, informacje, które podał w toku przesłuchania, były przekazywane obiegowo, nie chciał nikogo oczerniać, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcia, iż oskarżony R. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.

II. Rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez niepełne rozważenie IV zarzutu apelacji obrońcy i arbitralne zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej przez Sąd Odwoławczy, iż oskarżony R. G. działał z zamiarem popełnienia przestępstwa z art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż treść zeznań złożonych przez R. G. w dniu 30 sierpnia 2019 r. w K., będąc przesłuchiwanym w Małopolskim Wydziale Zamiejscowym Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie w sprawie PK IV WZ Ds. 6.2018, nie była

przejawem woli dokonania przestępstwa składania fałszywych zeznań oraz fałszywego oskarżenia, a pozostały materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do niezawodnego i pewnego przyjęcia, że dokonanie ww. przestępstwa objęte było wolą oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż oskarżony R. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.

III. Rażąco naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to naruszenie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. dot. niezasadnego pominięcia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka P. G., wyrażające się jedynie w powieleniu oceny Sądu I instancji w zakresie tegoż wniosku, a w konsekwencji oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka P. G., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do przeniesienia do zaskarżonego wyroku uchybienia popełnionego przez Sąd I instancji, a polegającego na niezasadnym oddaleniu wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka P. G.

IV. Rażąca obraza prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.k., poprzez niepełne rozważenie zarzutu V apelacji obrońcy i zaakceptowanie w toku kontroli orzeczenia wobec skazanego R. G. rażąco niewspółmiernej kary, to jest 7 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynu jednoznacznie przemawiają za wymierzeniem kary łagodniejszej, co sprawia, że orzeczona kara nie uwzględnia w pełni okoliczności łagodzących, jest nieadekwatna do wysokości stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, co powoduje, iż kara ta nie spełnia swoich wymogów w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej, oraz nieuwzględnienie sytuacji życiowej i osobistej skazanego oraz nierozważenie okoliczności łagodzących przy skupieniu się praktycznie wyłącznie na okolicznościach obciążających skazanego.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także wyroku Sądu I instancji, i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl). W niniejszej sprawie sąd odwoławczy odniósł się w stopniu adekwatnym do zarzutów apelacyjnych. Orzeczenie sądu odwoławczego zawiera zdecydowane rozbudowane wywody rekapitulujące ustalenia faktyczne sądu I instancji i niejako krok po kroku oceniające je w kontekście zarzutów apelacji. Sąd odwoławczy nie ma na gruncie polskiej procedury karnej zadania ponownego rozpoznania sprawy, a jedynie kontrolę poprawności rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. Z tego zadania wywiązał się, zdaniem Sądu Najwyższego, zgodnie ze standardem wyrażonym w art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. Nie ma konieczności powtarzania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego i zestawiania go z zarzutami apelacji, by wykazać kompletność wyводу.

Skarżący w uzasadnieniu kasacji nie rozwija szczególnie, na czym miałyby polegać rażące naruszenie standardu kontroli odwoławczej. Pozostaje przy lakonicznych twierdzeniach, że „Sąd Odwoławczy w sposób niepełny rozważył zarzut z pkt I apelacji, albowiem jak wynika z akt postępowania, oskarżony konsekwentnie wskazywał w swoich wyjaśnieniach w toku postępowania, iż nie chciał obciążać pokrzywdzonych (...) wadliwa ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonego, poczyniona przez Sąd I instancji, a następnie powielona przez Sąd Odwoławczy - doprowadziła do błędów w ustaleniach faktycznych.” Trudno merytorycznie odnieść się przez Sąd Najwyższy do tak skonstruowanego zarzutu.

Jeśli chodzi o zarzut oddalenia wniosku dowodowego, skarżący również nie wskazuje, w jaki konkretnie sposób uznanie tego procesowego postępowania za rażące naruszenie prawa wpłynęło istotnie na treść wyroku sądu odwoławczego. Wskazuje jedynie, że jego zdaniem przesłuchanie tego świadka było konieczne, bo posiadał on istotne informacje. Uzasadnienie kasacji nie zawiera jednak nic ponad to enigmatyczne stwierdzenie.

Trudno zatem uznać kasację skarżącego za spełniającą nawet w minimalnym stopniu wymogi stawiane temu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu.

Należało zatem orzec, jak w sentencji.

[PGW]